

ARQUEOLOGIA PROHIBIDA

I

Sota el títol d'**Arqueologia Prohibida**, encetarem una secció en la que repassarem aquelles troballes arqueològiques i fins i tot monuments, que en no trobar-hi cap explicació que encaixi amb la historiografia oficial, han estat arraconades per la comunitat acadèmica. Qualsevol argument sòlid a favor de l'existència de civilitzacions avançades en períodes anteriors a 3000 anys aC. és ignorat o etiquetat a priori com a fals pels acadèmics més distingits.

Això demostra que els representants de la ciència oficial estan molt més interessats a defensar les seves pròpies teories que no pas a evolucionar en el coneixement de la història de la humanitat. De fet els estudiosos "revisionistes" que recolzen l'autenticitat de les troballes i endarrereixen les dates oficials, són immediatament titllats de xerraires per la comunitat científica. I, amb algunes excepcions, els objectes anomenats "impossibles" són confinats per les autoritats en els soterranis dels museus, lluny del públic i dels investigadors independents, fins que finalment, desapareixen.

EL MISTERI DEL GRAN CAÑÓN

El 5 d'abril del 1909 el diari estatunidenc "Phoenix Gazette" anunciava, a primera plana, el descobriment d'un enorme sistema de coves i passadissos excavats a la perfecció a les parets del Gran Cañón, amb algunes mòmies de probable origen egipci. **G.E. Kinkaid** (explorador que portava 30 anys treballant per a l'**Institut Smithsonian de Washington**) va ser qui va fer aquesta troballa extraordinària. Immediatament va enviar les fotos junt amb un detallat informe a l'Institut, que al seu torn va encomanar la investigació del descobriment al prestigiós arqueòleg de la mateixa institució **S.A. Jordan**.

G.E. Kinkaid va comunicar la notícia al periòdic explicant com va realitzar la troballa i la marxa de les investigacions, que en opinió dels científics, no era únicament el descobriment arqueològic més antic de EE.UU. sinó també el de major importància a tot el món.

Kinkaid va descobrir una gran ciutadella subterrània en el Gran Cañón mentre baixava pel riu en un bot. Segons va informar, els arqueòlegs de l'Smithsonian havien descobert de forma quasi segura que el poble que havia habitat les coves era d'origen oriental i probablement egipci, doncs s'hi trobaren jeroglífics amb grafismes propis de l'antiga civilització del Nil i, entre altres moltes coses, una cambra

funerària amb mòmies embalsamades a l'estil practicat en aquella antiga cultura(...).
 “L’Institut està realitzant una minuciosa investigació dirigida pel professor **S.A.Jordan**. S’han explorat quasi dos quilòmetres del passadís principal i s’ha trobat una sala de grans dimensions de la que surten passadissos en totes direccions. S’han trobat centenars d’estances així com també diferents objectes” deia Kinkaid.

El jaciment, deia, és quasi inaccessible, l’entrada està a uns 600 metres d’alçada des de la llera del riu. Està en una propietat estatal amb l’accés totalment prohibit.

Més tard i per motius que ara veurem l’Institut Smithsonian es va apartar de la investigació i a més negava l’existència del professor Jordan. Per quina raó? Doncs pels habituals dogmes ideològics de les autoritats acadèmiques. L’Smithsonian és, el bastió mundial del conservadorisme i de les teories més ortodoxes. La seva principal font de financiació és, ni més ni menys, que el govern dels EE.UU., i la seva missió consisteix en recolzar la teoria del desenvolupament lineal de la civilització humana. Una doctrina que postula la impossibilitat

de l’existència de societats globals desenvolupades en un període històric anterior a l’inici de l’acceptada actualment (3000 aC.) és a dir es tracta d’un dels “quarters generals” de l’ortodòxia històrica i arqueològica, així que si els seus professors haguessin reconegut la validesa de la troballa haurien arruïnat les seves carreres. Un descobriment tan explosiu hauria enviat a la paperera els llibres d’història actuals, donant lloc a les noves evidències científiques.

La notícia publicada per la Phoenix Gazette, va suscitar d’entrada una gran expectació, però després es va oblidar degut a la posterior negació dels organismes oficials.

Una altra prova de la manca d’objectivitat científica de l’Smithsonian, prové segons David Hatcher Childress del World Explorer Club de Kempton (Illinois) d’un document escrit per Frederick J. Phol. Aquest darrer a mitjans dels anys cinquanta havia informat l’arqueòleg britànic T.C.Lethbridge de l’existència

d’uns estranys sarcòfags de fusta descoberts el 1892 en una cova de Blount Country (Alabama) i després confiats a l’Smithsonian. També en aquesta ocasió es tractava d’artefactes antics que podrien revolucionar la història de l’arqueologia i que literalment es varen fer desaparèixer de la famosa institució. Phol va demanar a l’Smithsonian informació sobre l’ubicació de les troballes. El conservador cap del Departament d’Antropologia, F.M. Setzeler, respongué que no era possible rastrejar els sarcòfags, tot i admetre que hi ha certa documentació que reflexa el fet que durant un temps varen estar en el seu poder.

Quan el 1992 David Barron, president de la Societat Gunywamp de Connecticut, va insistir sobre el mateix tema li respongueren que aquells objectes no eren res més que unes pasteres, ara impossibles de veure perquè estaven emmagatzemades en un dipòsit contaminat d’amiant i que l’accés estava prohibit durant els propers deu anys.

